

תת"ע 10870/01/13 - מדינת ישראל נגד מרצל ברונשטין

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10870-01-13 מדינת ישראל נ' ברונשטין
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מרצל ברונשטין

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 8.9.12, הודעת תשלום קנס בגין אי ציות לאור אדום ברמזור (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.9.12, בשעה 14:50 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, בשדרות רוקח, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם רחוב שיטריט, לא ציית לאור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו.

מטעם המאשימה, העידה רס"ל בל"י ג'ני, עורכת הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ומהנדס עיריית תל אביב, מר שמעון קיסלביץ כמו כן, הוגשו שתי תעודות עובד ציבור, שסומנו נ/1 - נ/2 והנאשם הציג סרטון ווידאו בפני בית המשפט.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 8.9.12, בסמוך לשעה 14:50, נהג הנאשם ברכב כאמור לעיל ובהגיעו לצומת עם רחוב שיטריט, נצפה על ידי עדת התביעה, שנסעה מאחוריו בניידת משטרה, במרחק של כ-5 מטרים, כאשר הוא פונה ימינה וחוצה את קו העצירה, כאשר האור ברמזור בכיוון נסיעתו, דולק באור אדום.

העדה ציינה כי כבר בהיות הרכב במרחק של כ-10 מטרים מקו העצירה, דלק אור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו.

העד נסעה אחרי רכב הנאשם, הורתה לנאשם לעצור ורשמה מפיו את הדברים הבאים: "לא ראיתי".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא ייתכן כי דלק אור אדום ברמזור בצומת שבנדון, שכן הרמזור הקודם, בצומת של שדרות רוקח והכניסה לחניון גני התערוכה, דלק באור ירוק ויש התאמה מלאה, קרי, "גל ירוק" בין הרמזורים. הנאשם טען כי העדה נסעה במקביל לרכבו ולא מאחוריו.

להוכחת טענותיו, ניתנו לנאשם שתי דחיות של פרשת ההגנה.

עד ההגנה המהנדס קיסלביץ, מטעם עיריית תל אביב, סתר טענת הנאשם כי קיים תיאום מלא בין הרמזורים וזאת כיוון שמדובר במחזורי הפעלה שאורכם שונה.

העד נחקר והשיב כי גם אם חצה הנאשם את הרמזור הקודם באור ירוק, אין בכך כדי לומר באיזה אור יחצה את הרמזור בצומת שבנדון.

בלשלב זה, ביקש הנאשם להציג סרטונים נוספים, המוכיחים לדבריו, כי הרמזורים מתואמים, למרות עדותו החד משמעית של העד, שהנו הממונה על בקרת הרמזורים בעיריית תל אביב ובקשתו נדחתה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדת התביעה תיעדה באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדה ציינה מיקומה, מיקום רכב הנאשם, המרחק בו היה רכב הנאשם מקו העצירה, כאשר ברמזור דולק אור אדום, ערכה סקיצה של הצומת וכלי הרכב, תיעדה שמירה על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו.

2. עדותה של עדת התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. הנאשם, לעומתה, עשה את הרושם של מי שנתפס לדבר טעות ואינו מוכן להודות בה. נוכח הראיות שהובאו מטעם הנאשם עצמו, אני דוחה טענת ההגנה המרכזית שלו, לפיה קיים תיאום מלא בין הרמזורים ולכן, אם חצה את הרמזור הראשון באור ירוק, אין ספק כי חצה גם את הרמזור בצומת שבנדון, באור ירוק. ברי, כי גם מבלי להידרש לנ/1, נ/2 ועדות עד ההגנה, מדובר בטענה שאינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר, שכן יש משמעות למועד הכניסה לצומת - האם בעת שהאור התחלף לירוק, האם במהלך האור הירוק, האם בשנייה האחרונה של האור הירוק? - מדובר בנתונים מהותיים, מהם בחר הנאשם להתעלם.

4. מכל האמור, קיים יסוד להניח כי אותה טעות, ליוותה את הנאשם גם במהלך נהיגתו ובמועד ביצוע העבירה והיא שגרמה לו להתעלם מהאור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני

קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ג' אדר ב תשע"ד, 05 מרץ 2014, במעמד הצדדים